

V. évfolyam 4. szám • 2018. július – augusztus

ÖRÖMHÍR

A zalaegerszegi Szűz Mária Szeplőtelen Szíve Plébánia magazinja

A változás arcai 3

Zárszó

Immár harmadik éve az *Örömhír* nyári száma bemutatja plébániai közösségünk néhány tagját, akik saját életükről, hitükről és közösségünkről vallanak. Lehet, hogy a média számára ők nem lennének különleges emberek, nekünk azonban mégis azok, hiszen itt élnek közöttünk és tudjuk, hogy ők valóban egy olyan változás arcai, amely képes megújítani életet, közösséget és Egyházat. Az idei magazint is ebben a szellemben adom át közösségünk tagjainak, hálásan megköszönve mindazok írását, akik vállalták, hogy életük egy kis darabját megmutatják a nagy nyilvánosság előtt is.

Ez a szám azonban azért is különleges, mert újságunk hasábjain keresztül most szólhatok utoljára közösségünk tagjaihoz, mint plébániánk lelkipásztora. Augusztus 1-jétől új helyen kezdem meg lelkipásztori szolgálómat, míg ugyanezen a napon plébániánkon is új lelkipásztor kezd meg szolgálatát. A búcsúzás mindig nehéz, mert legtöbbször nehéz megtalálni a megfelelő szavakat. Az elmúlt öt év, amit együtt töltöttünk, meghatározó volt mindannyiunk életében, hiszen valami egészen különleges dolog részesei lehettünk: egy új plébánia indulásának voltunk a részesei. Még elevenen élnek emlékeimben az első hónapok eseményei: hogyan találtunk otthonra, s hogyan alakítottuk ki végleges helyünket és közös életünket. Most már történelmi kutatásnak tűnik az első hírlevelek megkeresése és olvasgatása vagy a felújításokról készült fényképek nézegetése. Ma már szinte hihetetlennek tűnik, hogy a plébániai központban az első hetekben még szék sem volt, ahová az érkezőket le tudtuk volna ültetni, sem pedig olyan irodai eszközök, amelyek a mindennapi ügyvitelhez szükségesek voltak. Ma már természetes számunkra, hogy mindezek rendelkezésre állnak, hiszen öt év alatt rendkívüli módon kialakult gyakorlati életünk.

De sok rendezvényt is szerveztünk, sok közösséget hoztunk létre. Öröm volt látni, hogy bármibe fogtunk, bármit is szerveztünk, mindig volt egy csapatnyi ember, akik érdeklődtek, lelkesek voltak, s a vállukon vitték a feladatok elvégzését. Számban is, és remélhetőleg lelkületben is növekedhettünk, ahogy egyre jobban igyekeztük a plébánia szeretetközösségét építeni. Továbbra is úton vagyunk és úton leszünk, egyre jobban alakítva magunkat az Úr szándéka szerint.

Jó ezekre az emlékekre visszagondolni, de mindez semmit sem érne akkor, ha nem lennének azok az emberek, akik mindezt lehetővé tették. A plébánia munkatársainak, a közösségek vezetőinek és tagjainak, a lelkes segítőknek nagy-nagy hálával tartozom. De azoknak is, akik eljöttek szertartásainkra, rendezvényeinkre, s akik imádsággal kísérték jelenlétünket és munkánkat. Jó érzés jó emberek között lenni, s biztos vagyok abban, hogy közös életünkben a Jóistennek is egyre inkább kedve

telt. Gyengeségeink és ügyetlenkedéseink ellenére is biztosak lehetünk abban, hogy jó irányt választottunk akkor, amikor a Jóisten közösségünkre vonatkozó akaratának keresését és munkálását tűztük ki legfőbb célul. Köszönöm szépen mindenkinek, aki partner volt ebben az elmúlt öt évben, s figyelmességük és kedvességük számtalan jelével halmoztak el. Bocsánatot kérek mindenkitől, akit bármilyen módon megbántottam. Imádkozom azért, hogy mindennek ellenére továbbra is szeressék ezt a közösséget és találjanak újra otthonra benne.

De a legnagyobb hálával fiataljainknak, hittanosainknak és legfőképpen ministránsainknak tartozom. Ti vagytok azok, akik ennek a közösségnek és ezzel együtt Magyarországnak és az egész Egyháznak a jövője vagytok. A leplezetlen őszinteség, a lelkesedni tudás, a rendkívüli igazságérzet, a szeretetre vágyás és a szeretni tudás mind olyan bennetek, amit mi, felnőttek, bátran eltanulhatnánk tőletek. Ti tanítottatok meg arra, hogy szeretni egyszerűen kell. Nem kell túlbonyolítani a dolgokat, megmaradni egyszerűnek, gyermeknek. Ennyi a titok. Ti is a részesei vagytok annak, hogy a Jóisten most arra hív, hogy csak veletek és társaitokkal foglalkozzam, s minden időmet és energiámat rátok szánjam. Örömmel teszem ezt meg értetek. Sokatokkal továbbra is kapcsolatban tudok maradni, de szívből kívánom, hogy mindnyájan jó és lelkes tagjai maradjatok ennek a plébániai közösségnek, s hogy mindenkinek olyan sok öröme teljék bennetek, mint amilyen nekem volt.

Ezen gondolatokkal bízom közösségünk jövőjét és minden tagját a Szűzanya, Szent Ferenc és Szent Jácinta közbenjárására. A Jóisten érlelje meg bennünk az elmúlt öt év gyümölcseit, szeretetben őrizzük és imádsággal kíséreljük egymást!

Róbert atya

Közösen közösségben

Számomra nagyon fontos a hit. Rengeteg új embert tudtam megismerni ezen keresztül. Aminek nagyon örülök, sokkal színesebb életem van tőle. Mindennapi életemben is próbálom megélni. Rengeteget gondolkodom el rajta egyes események után, hogy Isten vajon ezt miért így akarta. Sajnos pontos választ sosem tudok elérni. Próbálok minél többet imádkozni is, bár ez nem mindig jön össze. Barátaim közt vannak úgy szintén vallásosak, velük szeretek erről beszélni. Osztálytársaim kis része maradt meg vallása mellett miután bérállkozói lett, szóval az iskolában nem nagyon élénk ez a téma. Nagyon sokat segítenek nekem a közösségi társak, Robi atya és András atya, hogy megmaradjon a hitem, sőt még erősebbé tegyék.

Ha már így előkerült a közösség, egy nagyon fontos részét alkotja a hitemnek. Itt nővök hitben nagyrészt. Rengeteg témát dolgozunk fel, amik egyben nagyon érdekesek. Ministráns is vagyok egyaránt, ami úgy szintén sokat segít. Szeretek foglalkozni a kisgyerekekkel is, és be kell valljam, rengeteg van a ministránsok között. Velem egykorúak is vannak, akik miatt példát is látok, hogyan kell megélnem a hitem. Imádkozni nem sok esélyem van, mert bátyámmal egy szobában vagyunk és a családom nem igazán élénk ebben a dologban. Ezért nagyon sokat inkább elmélkedni szoktam. Nemrég lettem megbérállkozói és tényleg olyan érzés, mintha leszállt volna ránk a Szentlélek. Sokkal virágzóbb kedvem lett azóta, sokkal bölcsebben, jobban gondolok át egyes eseményeket.

Végére hagynék egy negatívabb történetet pozitív kimenetellel. Általános iskolában választható hittanóra volt. Szüleim már első osztályosan beíratkák. Sajnos akkor még nem sokat értettem mi ez. Mire felsős lettem kezdett el érdekelni a dolog. Az osztályom nem éppen volt a legmegneveltebb társaság, így nagyjából semmit nem volt képes tanítani a tanárnő. 7. osztályban kénytelen voltam eljárni külön hittan órákra a helyi atyához. Itt már ténylegesen tanultam valamit, de még nem adta át azt az érzést, mint egy közösségben tanulni. Az atya mindenképp rá akart venni, hogy menjek el a helyi Ifjúsági közösségbe, de nem tettem, amit azóta meg is bántam.

8. év elején viszont elmentem. Eleinte nagy változást nem hozott az életembe, csak megismerhettem igazán-diból, hogy mi is ez. Ebben a tanévben változás történt a hittanórákban is. Suliból kellett lesétálnunk a plébániára. Ezentúl úgy tanultuk a hittant, mint egy közösségben. Egy darabig ez is jól működött, de egy idő után itt is elszabadult a pokol, ha mondhatom így. Sajnos az atya se tudta kezelni őket. Eltelt egy újabb év. Ez a tanév során lettem bérállkozói. Ez a bérállkósi csoport nagyon jól tett szerintem. Komolyabb, életbevágóbb témákról is beszélünk, amik nagyon érdekesek voltak, főleg, hogy ilyen szépen fel tudtuk dolgozni őket. Ennyi lenne ez a történet. Remélem, hogy felismerhető benne, hogy soha nem szabad feladni, hogy ha igazán szeretjük azt. Legyen szó itt vallásról vagy egyedi álmainkról. Ezzel együtt befejezem ezt a beszámolót is. Ez lenne az én életutam a hitemmel, és remélem így is folytatódik tovább.

Bakon Bence

Nagyon fontos, hogy átlépjünk
a remény küszöbén.
Nem szabad előtte megtorpannunk,
hanem hagynunk kell magunkat vezetni.
(Szent II. János Pál)

Istennel való élményem, amely a hitem ajándéka

Számomra a vallás, hit egy olyan dolog, amely nélkül nehéz lenne élnem, és nem tudnám elképzelni az életem. Sokat köszönhetek a vallásomnak, a hitemnek és Istennek, mert a nehéz időkben csak rá számíhattam és számíthatok is. Volt idő, amikor csalódtam benne, el is fordultam a vallástól, amit a mai napig szégyellek, de valahányszor elfordultam, mindig visszataláltam, amiért viszont nagyon hálás vagyok.

Ez annál több. Mert van Valaki ezek mögött, egy olyan dolog, ami soha nem hagy cserben, és annyira szeret, hogy egyszülött Fiát adta értem. Ez az Isten, és nélküle nem lenne hit.

Tisztán emlékszem arra, mikor elfordultam tőle, bár hat éve volt, olyan mintha nemrég lett volna. Egy délután a szüleim leültettek engem, hogy beszélni szeretnének velem. Mivel előtte egy évvel született a fiatalabb testvérem, az első kérdésem az volt, hogy lesz-e még egy testvérem. Azonban egy teljesen más választ kaptam. Édesanyámat rosszindulatú vesedaganattal diagnosztizálták. Nem tudtam mi az, de akaratlanul is megkérdeztem, hogy meghalhat-e. A válasz egy határozott igen volt, majd szorosán magához ölelt. Azután nagyon sokat

gondolkoztam, hogy a Jóisten miért bánt egy ilyen jó embert. Aztán emlékszem egy jelenésre, ami édesanyám műtétje előtti estén történt. Nem tudtam aludni, mert félttem mi lesz édesanyámmal. Sokat imádkoztam érte, ekkor valami fényes szerű megjelent az ágyam végében, rám nézett majd azt mondta „Ne féltsd őt, hiszen mi majd vigyázunk rá”. Azóta se beszéltem erről senkinek.

Azóta se értem, hogy miért volt ez, hogy pont akkor fordultam el tőle, amikor a legjobban mellettem volt. Azóta viszont sok minden történt. Édesanyám egészséges, és az Istennel való kapcsolatom is egyre mélyebb, jobb, de még mindig van mit fejlődnöm lelkileg és a valóságom terén.

Hogy mit is jelent számomra Isten? Nos, ez is egy nehéz kérdés, ám a válasz annál könnyebben megfogalmazható. Isten a mindenség. Ő jelent számomra mindent. Isten minden nap vigyáz rám, és tudom, hogy mindig velem van. Isten a földi édesapánkhöz hasonló.

Isten mindig számíthatok, hiszen soha nem hagy cserben. Amikor imádkozom, akkor tudom és érzem, hogy mindig meghallgat. Válaszolhat nekem akár egy hozzám közel álló személyen, vagy egy szentírásis szakszon át, még ha nekem fel sem tűnik, vagy nem veszem észre a válaszát, ami nagyon gyakran előfordul. Sokszor nehéz minden egyes apró szóra odafigyelni, vagy észrevenni, és van, hogy utólag jövök rá arra, hogy a Jóisten szólt hozzám. A Jóisten jelenléte mindig máshogy mutatkozik meg, ami megint csak egy érdekes dolog. A mai napig képes meglepni engem, mert ha hiszek benne, minden nap egy ajándék, és minden nap történnek csodák. Hiszen tudom jól, hogy minden okkal van, és minden miatta történik. Ő mindig „dolgozik”, mert tudja, minek mikor van és mikor kell, hogy eljőjjön az ideje. Ami egy varázslatos dolog. Bár néha rettenetesen türelmetlen tudok lenni. A csoda számomra sokféle lehet. Legyen az egy cselekedet, mely jobb kedvre derít. Egy személy, aki képes akár az egész életem teljesen megváltoztatni. Egy mosoly, pár kedves szó. Egy könyv, egy zene, amely új gondolatokat ébreszthet. Vagy akár a kedvenc bibliai idézetem.

Bármivel az ég adta világon, ami számomra fontos lehet. Mindennel. Ez a legjobb szó erre. Isten a világon mindennel megajándékoz engem.

Sági Viktória

*Aki azt akarja, hogy szeressék,
annak meg kell mutatnia, hogy ő maga is szeret.
(Don Bosco)*

Segíteni imával és tettel

Az első és talán legfontosabb az, hogy ha valaki hívó, az egy életformát mutat, nem pedig csak annyiban merül ki, hogy eljárak misére, és ha kedvem tartja, akkor imádkozok egyet, mert például pont jön egy dolgozat vagy valami nagyobb kihívás az életben. Számomra a hívőséget nem lehet pontosan megfogalmazni, nem lehet dobozba zárni és csak fogalomként kezelni, mert akkor elvesz belőle minden öröm és boldogság, ami benne rejlik.

Talán tíz éves lehettem, amikor elkezdtem ministrálni, persze előtte is rengeteget jártam templomba, de akkor még nem tudtam, hogy minek. A mamámmal mentem mindig és összefoglaltuk azt, hogy melyikünkkel mi történt. Így ment ez hétről hétre és Robi bácsi mindig mondta, hogy van még üres hely a ministránsok között és menjek nyugodtan. Mindig nemet válaszoltam és már bánom, hogy nem éltem akkor a lehetőséggel. Akkor még Dani bácsi volt a hittan tanárom és egyik vasárnapra 2 osztálytársamat kiküldte, hogy olvassanak könyörgést. És amint megláttam őket azonnal elszégyelltem magam, mivel akkoriban nagyon szerettem a figyelem központjában lenni. Abban a pillanatban fogalmazódott meg bennem, hogy el fogok menni ministrálni. És amikor eljött a nagy nap nagyon izgultam, hogy valami nehéz feladatot fogok kapni. Szerencsére a már rutinosabbak és az atya sokat segítettek, és amikor a mamám megkérdezte, hogy szeretnék-e menni legközelebb ugrálva mondtam és a fejemmel bólogattam, hogy igen.

Azóta nem is emlékszem hány meg hány alkalommal játszottam ki anyukámat azzal, hogy nem fogok, ministrálni csak a hívők közé ülök. Így a ministrálásom díja nem csak Isten szeretete volt, hanem az aznapi misepénz.

És a ministránsok között megtaláltam a helyemet. Rengeteg barátságos atyával és ministránssal találkoztam az évek folyamán. A legtöbb barátomat is itt ismertem meg. És leginkább azokat a ministránsokat szeretem, akik még kicsik és csiszolnivalók. Hisz én is ilyen voltam és vagyok a mai napig, sőt akkor is, amikor ezt írom és Ön olvassa. Mert a hit megváltoztatja az embert leginkább a lelkét. Bele se merek gondolni abba, hogy mi lenne velem ma, ha aznap nem megyek el ministrálni. Mindegyiket a hitnek köszönhetem, mint például a ministrálást, vagy az elsőáldozást, vagy akár a bérnyújtást. Ha a szüleim nem mondják az elsőáldozásra, hogy kötelező és ezért járjak el misékre és hittanórákra akkor nagy va-

lószerűséggel most nem olvashatná Ön ezt. Azon szoktam a legtöbbet gondolkodni, hogy mi a terve velem a Jóistennek. És nem jutok egyről a kettőre, legalábbis amíg gondolkodom, addig biztos nem. Mert a cselekvés az, ami megmutatja, hogy mit tud, és mit akar Isten. A mai napig gondolkodom, hogy miért kellek ennek a világnak.

Aztán ott van ugye az iskola is, ahol mindig attól félttem, hogy cikizni fognak engem, azért mert keresztény vagyok. Kellemesen csalódtam bennük, mivel nem az számított nekik, hogy mi, hanem, hogy ki vagyok. És napról napra, ahogy beszélgetek velük és mondják, hogy mi történt a barátaikkal, családjaikkal és, ha valami gond történt, akkor mindig tanácsokkal látom el őket. És szerencséjükre mindig ott vagyok nekik, hogy segítsék. Ugyanígy a ministránsokkal. Amikor jön egy ifjú, hogy az oltárnál szolgáljon, mindig odamegyek hozzá vagy hozzájuk és szárnyaim alá veszem a kis lurkókat. Ezek után nem csak nekem öröm, ha találkozunk.

Ez az, amiért öröm kereszténynek lenni. Embereken segíthetek imával és cselekedettel valamint szóval. Én ennek élek, ezért élek.

Benkő Roland

*Az teszi meg a leghosszabb lépést,
aki megbotlik, de mégsem esik el.
(Lacordaire)*

A hit a mindennapok része

Minden ember hisz valakiben vagy valamiben. Számomra a hit a mindennapok része. Ebben nagyon sokat segít, hogy keresztény szellemiségű óvodába jártam. Az általános iskolás éveimet is egy ehhez hasonló keresztény iskolában töltöttem. A középiskolát is itt folytatom, mivel nagyon fontos számomra az iskola lelkisége. Íme, az életem Jézussal való beteljesülése:

Óvodás koromban, mint egy átlagos gyermek, túl hosszú éreztem a misét. Nem is figyeltem mi történik, sokszor játszottam is, és alig vártam, hogy hazamehessek. Óvónénik és tanító nénik terelgetése mellett egyre többet figyeltem, a hittanórán hallottak egyre érdekesebbek lettek számomra. Elkezdtem ministrálni a Kertvárosi templomban. Eleinte csak Robi atyát ismertem, de a fiúkkal pár találkozás után olyan volt a kapcsolatunk, mintha kiskorunk óta ismertük volna egymást. Ezzel egyidőben meghívást kaptam a Kertvárosi Ifjúsági Közösségbe is. Eleinte nem tudtam, hogy miről lesz itt szó, tetszeni fog-e. De az első pár alkalom után már nem is tudtam a péntek estéimet mással és másokkal elképzelni. A közösségben a hit gyakorlását nagyon fontosnak tartjuk,

imával kezdjük és zárjuk a találkozást. Itt kezdett megváltozni az életem. 1-2 éve amióta hetente akár többször is elmegyek a templomba, nagyon sokan megszólhatnak és néha megvetéssel néznek rám, megjegyzéseket tesznek.

De én mégis egyre többet jártam és járok misére, és egyre többet imádkoztam, imádkozom. Közös kirándulásokon és programokon vettem részt. A misén végig figyeltem és imádkoztam a családtagjaimért és azokért, akik fontosak számomra. Az ima átsegített az életem szomorú pillanatain és a vidámakat még vidámabbá tette. A Plébánia sok vidám percet okozott és okoz nekem. Nagyon szeretek oda járni és segíteni bármiben, amiben csak tudok.

Hogy mit jelent számomra a HIT? Számomra azt, hogy bízom Istenben. És mivel bízom benne ezért sokat beszélgetek vele. Különbözőképpen szoktam imádkozni. Néha zenét hallgatok és végiggondolom a napomat, megköszönöm neki, hogy abban a pillanatban velem volt és segített nekem. Kötött imádságokkal vagy éppen csak a saját szavaimmal megköszönöm a Jóistennek az aznap ért örömeket, boldogságot és vidámságot. Ha szomorú és bánatos vagyok, az ima mindig segít megnyugodni. Nemrég elkezdtem olvasni a Bibliát. Csak kinyitom egy oldalon és átgondolom, hogy amit olvastam, az az én életemben hogyan és miféleképpen van jelen. Ima előtt mindig átgondolom a szándékot, hogy kiért vagy épp kiért imádkozzak.

Egy éve meghívást kaptam a Savio Szent Domonkosról elnevezett Savio Társaságba is. Kezdetől fogva nagyon jól érzem magam. A sok kicsi mind a szívemhez nőtt. Bár kisebbek nálam, nagyon szeretek találkozni és beszélgetni velük. A hétköznapi szentmisék már a napjaim részévé váltak. Ezáltal találkozhatok a Jóistennel és a ministránsokkal.

Az életemben a családom, Robi atya és az iskola tanárai segítenek abban, hogy megtaláljam az utamat és jó ember legyek, mert ez a legfontosabb. Ezt a segítséget ezúton is köszönöm Nekik.

Nagyon sokat gondolkodtam a jövőbeli terveimen, hogy Isten milyen utat szán nekem. De ez még nem vált bennem egyértelművé. Ez egy hosszú folyamat, még sokat kell érte imádkozni.

Kovács Balázs

*Ha a sötétség megfélemlít,
énekelj Isten jóságáról és ígéreteiről hangosabban!
Emlékezz a tegnapi győzelmeire
és a szíved újra lánggra gyúl!*

Van, hova tartozz!

Én egy teljesen keresztény családba születtem. Kis-korom óta természetes volt a templomba járás és az esti ima is, amikor összegyűlik az egész család és mindenki elmondja, mit köszön meg az adott napban, és hogy mire kéri Isten kegyelmét a következő napokra, kiért imádkozik. Keresztény óvodába, és egészen júniusig keresztény iskolába jártam. Ezért kíváncsian várom az új iskolát, hogy kipróbálhassam magam hívőként az új környezetben. Eddig soha nem gúnyoltak ki a hitem miatt, bár nyolcadikban már kérdezték tőlem, hogy tényleg komolyan gondolom-e a hitemet. Azt válaszoltam, hogy teljes mértékben, majd visszakérdeztem, hogy az illető mit gondol, mi fog vele a halála után történni? Nem tudta, hogy mit mondjon.

Az, hogy hívő vagyok, most elsősorban azt jelenti számomra, hogy járok templomba, ministrálok, szoktam imádkozni – de azt is, hogy igyekszem odafigyelni másokra, beszélgetni velük olyankor is, amikor fáradt vagyok, vagy rosszkedvű. Az, hogy hiszek Istenben, segít abban, hogy másképp gondolkodjak dolgokról, mint ahogy magamtól tenném. Egyre gyakrabban előfordul, hogy emiatt vitába is keveredek másokkal.

Szeretek templomba járni, mert jó a közösség. Szeretek ministrálni, mert olyankor közel lehetek az Úr Jézushoz. Nagyon szeretem vinni a keresztet, kicsit azért is, mert megtisztelő, mintegy a kereszttel mutatni a többieknek az utat, meg azért is, mert olyankor úgy érzem, hogy egy kicsit részese lehetek Jézus kereszthordozásának. De minden szolgálatot szeretek, ami odafigyelést igényel, és jó érzés, ha szépen meg tudom csinálni. Úgy érzem, ebben a szolgálatban tudom leginkább megélni a hitemet.

Imádkozni reggel és este a családdal szoktam, és persze a szorult helyzetekben mindig elmondok egy imát (vagy tízet). Nagyon tetszik, amit egyszer hallottam, hogy ha valami történik veled, ne az utolsó reményed legyen az imádság, hanem az első reakciód. De akkor is eszembe jut az imádság, ha valami jó történik velem, mert akkor megköszönöm Istennek. Volt, hogy nagyon sokat imádkoztam valamiért, ami aztán nem teljesült, és csalódott voltam, de később arra gondoltam, hogy Isten talán valami sokkal jobbat akar adni nekem.

A plébániai életben is jelen vagyok, ministránsként és közitagnaként is. A közinek különösen jó hangulata van, Robi atya szerintem remek vezető és csodálatosan összekovácsolta a csapatot. Az elején mindig van ima, majd örömkör, amikor mindenki elmondja, hogy mit köszön meg a hétben és hogy minek örült. Ezután néha van páros beszélgetés, azaz mindenki húz egy e-mojit és

akivel ugyanolyan jelet húzott, azzal elmennek beszélgetni. Máskor szokott lenni társasozás, vagy különböző közösségépítő játékokat játszunk. De már arra is volt példa, hogy megnéztünk egy keresztény, de egyáltalán nem unalmas filmet és következő közin megbeszéltük.

A szentek közül leginkább Szent Ágoston áll közel hozzám, aki nagyon okos volt, és az észérveivel térítette meg az embereket, pedig eleinte teljesen másra használta ezt a talentumát. Ezért is örültem nagyon, amikor a legkisebb öcsém az Ágoston nevet kapta (ami amúgy az én ötletem volt ☺).

Nagyon tetszenek Ákosnak azok a dalai, amiből kihallani a hitét: „De káoszról rend / Gyilkosból szent / Nem lesz, csak akkor / Ha Ő / Benned is megjelent”. Ez azért tetszik, mert én is úgy gondolom, hogy Isten kegyelméből, az Ő segítségével akármi jóra változtatható – még én is. Szerintem ugyanezt fejezi ki Boldog Brenner János újmiséis jelmondata is – „Az Istent szeretőknek minden a javukra válik” (Róm 8, 28).

Jó, hogy a közvetlen környezetemben is vannak olyan felnőttek, akikre fel tudok nézni a hitük miatt. Különösen az tetszik bennük, hogy derűsek, jókedvű megjegyzéseik mindig feldobják a hangulatot.

Örülök, hogy egy ilyen mozgalmas plébániának lehetek a tagja, és hogy sok olyan felnőttel és gyerekkel találkozok, akik segítenek előrehaladni a hitemben, mert úgy érzem, még van hova.

Gecseg Bence

Istenre hangolva

„Én azonban benned bízom, Uram; Azt mondom: »Te vagy az én Istenem! Sorsom a te kezében van.«” (Zsolt 31, 16)

Bár nem jártunk mindig templomba, mégis a hitemet illetően is sokat köszönhetek a szüleimnek – többek között azt, hogy egyházi középiskolába járhattam, ami a rendszerváltáskor még nagy dolog volt. Ott nőttem bele az imába, vettem részt az első lelkigyakorlaton, a kollégium volt az első közösségem.

Az egyetemen aztán légüres térbe kerültem. A hitemet tiszteletben tartották, még természetesnek is vették, hogy másként élek – kicsit vicces módon emiatt olyankor is erősnek kellett maradnom, amikor legszívesebben engedtem volna egy-egy kísértésnek – de nagyon nehéz volt mindezt magányosan megélni. Hazatérve jogászként kezdtem dolgozni. Észrevétlenül egyre több helyet foglalt el a gondolataimban, a szívemben a világ „zaja” és mindaz, amit kínált. Időközben férjhez mentem, és a férjemmel, aki hívó családban nőtt fel, együtt mentünk szentmisére, időről időre szentségekhez is járultunk, ennek ellenére valahogy elveszettnek éreztem magam.

A változás akkor kezdődött, amikor meghívtak bennünket egy családos közösségbe, ahol ma is együtt keressük az utat, amit Isten mutat számunkra. A közben megszületett gyermekeinket a Szent Család Óvodába írtattuk, ami azért is jó döntés volt, mert itt vettem részt azokon a lelkigyakorlatokon, amiknek köszönhetően elkezdtem az egész életemet más szemmel nézni.

Az igazodási pontot az életemben, amihez a döntésemet, a tetteimet, a vágyaimat, életem kis és nagy dolgait igyekszem igazítani, egyre inkább a hitem jelenti. De ezt

csak akkor tudom megtenni, ha megismerem, hogy mire is hív meg Isten – a mai napon. Ezért próbálok találkozni Vele az imában, a szentmisében, a Szentírás olvasásakor – és milyen sokszor hiába vár engem! A szentmise napi olvasmányai szinte mindig aktuálisak számomra, legyen szó valamilyen aggodalmamról, érzelmemről, vagy akár bűnömről, amivel küzdök, de sokszor az örömömre is mintegy válasz érkezik. Éppen ezért, ha tehetem, lassan, elidőzve olvasom a Szentírást, hagyom, hogy szíven üssön egy-egy mondat. Ajándék volt a számomra, amikor megtaláltam a Mária Rádiót, amit megint csak arra használnál a Jóisten, hogy engem vezetgessen – mint ahogy a szentmisék szentbeszédei is gyakran nekem szólnak...

Nagy felfedezés volt számomra a rózsafüzér imádság is, amit régebben nem tudtam igazán átéléssel imádkozni. Egyszer azonban olyan nehéz helyzetet kellett hordoznom, hogy pont az előtte túl hosszúnak tartott rózsafüzér volt az, ami segített, amit lehetett akár az utcán, vagy utazás közben imádkozni, amikor az eszem amúgy is egyfolytában a problémán járt, vagy éjszaka, amikor az aggodalomtól nem tudtam aludni. De volt, hogy úgy éreztem, szavakkal már képtelen vagyok imádkozni, és csak szorítottam a kezemben.

Ezzel együtt Istenre hangolni az életemet nem egyszerű. Bizony, néha még a parancsolatok megtartása is nagy küzdelembe kerül, miközben tudom, hogy az én Uram ennél sokkal többet akar – engem. Én pedig próbálok odaadni magam azzal, hogy a sok feladatot, kihívást és persze örömet nem mások, a körülmények vagy a véletlen rovására írom, hanem ma már igyekszem Isten kezéből fogadni, igyekszem a nehézségekben is azal a tudattal kitartani, hogy ez végül mind a javamat és az üdvösségemet szolgálja, és mindazokét is, akikkel együtt mindezt megélem. Soha nem éreztem olyan közel magamhoz Istent, mint abban a fél évben, amikor anyukám súlyos betegsége válságosra fordult és – ideátról nézve – elvesztettük őt. Szinte naponta éreztem, hogy Isten testi vagy lelki segítséget, erősítést vagy vigaszt küld valamilyen formában.

Ma már azt is egyre világosabban látom, hogy minél inkább kellett magammal küzdenem egyes helyzetekben, Isten aztán annál jobban megáldotta, ha, akár elésekkkel tarkítva, de ki tudtam tartani azon a bizonyos szűk úton. Egy ilyen áldás ötödik gyermekünk is, akit nemrégén nagy örömeinkre ennek a plébániai közösségnek a tagjává kereszteltek, ahol minket is befogadtak.

Ma a legnagyobb kihívás számomra, hogy az eddig megtapasztaltakon megerősödve próbáljam az életemet sokkal nagyobb derűvel, sőt vidámsággal, a Lélek örömeivel élni, és így fordulni mindenkire. És még jobban bízni Istenben, akinek életünkre vonatkozó tervei felülmúlják legmerészebb vágyainkat is – ha hagyjuk.

Cecsegné dr. Hóbor Beáta

Szerencsés vagyok

Szerencsésnek érzem magam, mert egy olyan közösségben nőttem fel, ahol gyakorlatilag nem volt más választásom csak a Jóisten. A családomban mindig is fontos szerepet játszott a hitélet. Szüleink, testvéreim és engem születésünk óta a hit rögzös útján vezetnek. A vasárnapi misék és a családi imádkozások mellett más módon is szerettek volna hozzájárulni a vallásos nevelésünkhöz, ezért beírtak minket a közeli Szent Család Óvodába. Itt töltöttem életem legszebb 4 évét. Felemelő érzés bármikor visszamenni oda. Nagyban befolyásolta a pályaválasztásomat is mindaz, amit ott gyermekként megtapasztalhattam. Ezután 2004-ben kezdtem meg iskolai tanulmányaimat a Mindszenty József Általános Iskola, Gimnázium és Kollégium nevű intézményben. 12 évvel később 2016-ban itt érettségiztem le. Nem véletlenül tartom harmadik otthonomnak a „Mindszentyt”. Rengeteg élmény, kaland, dicséret, megrovás, barátság, öröm, szomorúság, szeretet és a Szentlélek túláradó kegyelme lett az enyém ezen épület falai között. Az iskola keretein belül nyílt lehetőségem megismerkedni egy fantasztikus közösséggel, az Imatáborral. Ez több, mint egy tábor, ez tényleg egy hatalmas család. Itt nem csak barátokkal találkozunk évről-évre, hanem Isten túláradó kegyelmét is megtapasztaljuk.

Tehát összegezve 16 évig nem kellett a hitemről különösebb tanúságot tennem, mert mindenhol elfogadott volt a hit megélése a mindennapokban. Aztán jött az egyetem. Felvételt nyertem az Eötvös Loránd Tudományegyetem Tanító- és Óvóképző szakára óvodapedagógus hallgatóként. A mély víz. Budapest egy színes, pörgős, aktív város, ahol a legelfogadottabb másnak lenni és a véleményünknek hangot adni. Csak nem mindegy, hogy miben vagy más és mi a véleményed. Az a közeg, ami az egyetemen körülvesz, korántsem olyan elfogadó, mint amennyire hirdeti magáról. Többször kerültem konfliktusba szaktársaimmal keresztény nézeteim megvallása miatt. Ekkor kellett először komolyabban kiállnom Isten mellett, hiszen Jézus is mondja: „*akik megvallanak engem az emberek előtt, én is megvallom majd mennyei Atyám előtt*”.

Az egyetemi élet megkezdésekor döbbsentem rá, hogy minden nap döntenünk kell Isten mellett. Elkerültem a biztonságot nyújtó családi fészektől, így az életem meg-

szokott rendje megszűnt, felborult. Magamnak kellett gondoskodnom a saját ellátásomról, és a hitbeli gyarapodásomról is. Az önállóságomhoz nagyban hozzájárult az is, hogy Robi atya megtisztelt minket – egy barátnőmet és engem – azzal, hogy az egyházközségi bál szervezését ránk bízta. Nemcsak a befektetett időnk és energiánk, valamint kreativitásunk kamatozott a bál szervezésével, hanem lehetőségünk nyílt arra, hogy a plébánia közösség aktív tagjává váljunk. Az érzés, hogy valamit – ami nem vagyok rossz – egy jó cél érdekében fel tudok használni és gyümölcsöztetni, igazán rendkívüli. Mindig is lényeges volt számomra, hogy hasonló gondolkodású emberek vegyenek körül, akikkel nem csupán mennyiségi, hanem minőségi időt is tudok tölteni. Az iskolai, plébániai közösségek megerősítették hitemet és új barátokat adtak nekem.

Szerencsésnek tartom magam, mert bár még keresem a helyemet a nagyvilágban, abban biztos vagyok, hogy bármi baj estén fordulhatok a családomhoz, a barátaimhoz és egy jó hívó közösséghez.

Füle Luca

*A gonosz és romlott nemzedékben
úgy kell ragyognotok,
mint a csillagoknak a mindenségben.
(Fil 2,15)*

Nagyot tett velem Ő, aki hatalmas!

Gulás Márton vagyok, 43 éves, kétgyermekes édesapa. Katolikus hívő, de hitét nem gyakorló családból származom. Ezért vallásomat kevésbé ismertem. Egész életemben hittem Istenben. Hitem önző volt, úgy gondoltam Isten azért van, hogy segítsen úgy élni, ahogy én szeretnék. Ennek ellenére Isten egész életemben vigyázott rám. Mindig megmentett szorult helyzetekből. Nem voltam jó gyermek és kamasz sem.

2002-ben ismerkedtem meg feleségemmel, Bettivel. 2003-ban született meg leányunk, Rebeka. 2005-ben pedig fiunk született, Vendel. 2008-ban kötöttünk szentségi házasságot. Akkor éreztem meg igazán először Isten hívását.

Ekkor azonban már beteg voltam, a betegség neve: alkoholfüggőség, alkoholizmus. Az alkoholizmus gyógyíthatatlan, egyre erősödő betegség. Leggyakrabban halál a vége. De beismerésével, és annak elfogadásával, hogy egy felsőbb erő, azaz Isten megadhatja a józanság kegyelmét. Ez ateista embereknél is működik. Ezt nem tudom, hogy hogyan, de működik.

Az alkoholista ember megkeseríti a körülötte élő emberek életét, gyakran tönkreteszi. Az alkohol tudatmódosító hatása. Ennek köszönhetően én is erőszakos,

hazug, jellemhibákkal teli emberré váltam. Alkohollal átítatott, torz, beteg emberré. Emiatt 2012-ben elvesztettem családomat, és meghalt édesapám is. Nagyon sokat imádkoztam a Jóistenhez, hogy vegye el a poharat, de még mindig én akartam irányítani.

2016-ban Katekumen lettem. Robi atya és Szilárd atya ismertetett meg a hittel és a Jóistennel. Ők is sejtették, hogy valami nincs rendben velem. Betti és Robi atya bízottak, kérjek segítséget.

Eljött a mélypont, amikor már élni sem akartam, nem értettem Isten miért nem segít. Gondoltam már nem számítok, úgylis mindent elrontottam.

Betti és Robi atya többszöri unszolására elmentem terápiára, Leányvárra, a „csodahelyre”, és megkaptam a józanság kegyelmét Istentől.

Ma már tudom, hogy Isten nem büntet, hanem mindig segít. Megtanultam, milyen feltétel nélkül szeretni elfogadni, és ami számomra a legnehezebb: megbocsátani. Szembe kellett néznem magammal, ami szörnyű volt. Rádöbbentem micsoda jellemhibáim vannak. De csak ezáltal tudom kérni a Jóistent hibáim felszámolására. Tudom, hogy van értelme a szenvedésnek. És hogy az alkoholizmust ajándékba kaptam, mert ezáltal jutottam el az igaz és önzetlen hitre.

Mindennap reggel és este letérdelek, megköszönöm a Jóistennek józanságomat, családomat, közösségemet. Szívesen járok szentmisére, és tudom, hogy az igazi szabadságot csak Isten adja meg. Alkoholfüggőből Istenfüggővé akarok válni.

Nagyon sok lelki támaszt kapok Robi atyától és András atyától; Bettitől, aki a jobbik felem, gyermekeimtől, akik a példaképeim; a közösségtől, ahová járok; Violetától, aki a türelem; Angitól, aki a kitartás; Anitától, aki a szelídség; Andreától és Zolitól, akikből pedig árad a szeretet.

Hitem miatt sokan bolondnak néznek vagy furcsának találnak. De inkább vagyok furcsa és bolond, mint hitetlen. Bárhol megvallom hitemet, mert érzem Isten jelenlétét, én tényleg megtapasztaltam Őt.

Egyik gyónásom alkalmával kaptam Robi atyától ezt a szép Biblia idézetet, amit magaménak tudok: „Ne félj, mert veled vagyok! Megerősítelek, megsegítelek.” (Iz 41,10)

Kérdem én ezek után: ha Isten velem van, akkor ki van ellenem?

Gulás Márton

*Nem azok az ellenségeink,
akik gyűlölnék bennünket,
hanem akiket mi gyűlölünk.*

Útitársam a Jóisten

Csodálatos gyermekkorom volt. Falun nőttem fel a 60-as években. Egy normális család egyetlen gyermeke voltam. Nálunk a hit, a vallásos élet a mindennapok része volt, ami a nagymamám mély vallásossága nélkül nem lett volna annyira kézzelfogható és hiteles. Nagyon sok szép emléket őrzök gyermekkorom egyházi eseményeivel kapcsolatban. Máig élénken él bennem a bérmeleg napja, amikor verssel köszöntöttem a püspök atyát, vagy a tikkasztó melegben megtartott úrnapi körmenet, egy áhitattal megélt éjféλι szentmise, de a legnagyobb élményt gyermekként a hajnali misék adták. Ezek az események aztán mind hozzájárultak a hitem későbbi mélyebb megéléséhez.

Felnőtként szinte folyamatosan döntéseket kell hoznunk, így hitbéli kérdésekben is dönteni kell. Istennel vagy Isten nélkül élem-e az életem? Nem elég, ha valaki beleszületik egy vallásba, a döntést akkor is meg kell hozni, sőt időről időre, különböző élethelyzetekben újra és újra. A vallásos családi háttér, a neveltetés, a gyermekkori élmények ebben segíthetnek. Számomra – még ha különböző intenzitással is – valahogy mindig természetes volt, hogy a hitet, amit a keresztségben kaptam, megtartsam. A hit számomra az a vezérfonal, amely a világ dolgaiban való eligazodáshoz kell, a felfedezés, a megismerés, a rácsodálkozás és az elfogadás eszköze. Amikor Isten meghív bennünket a Vele való szeretetközösségbe, akkor erre a hívásra csak hittel, alázattal, de egyúttal újjongó szívvel lehet, és kell válaszolni. Ilyen hívások pedig gyakran ismétlődnek az életünkben, csak nyitottnak kell lenni arra, hogy meghalljuk.

A minap egyik kollégám felvetette, hogy a telefonjára letöltött egy alkalmazást, amely használatával megtudhatja, hogy éppen milyen zeneszám hallható a rádióban. Nem értettem, hogy ez miért fontos neki. Nekem ez eszembe sem jutott volna. Persze ez semmit nem von le a kolléga értékéből, csak rávilágít a különbözőségekre. Feltehetem azonban a saját kérdésemet. Mi a fontos számomra? Kiállni Isten ügye mellett, hívó emberként megélni a mindennapjaimat? Igen ezek fontos kérdések számomra és szeretnék rájuk jó válaszokat adni.

Először is a családban, ahol az összes résztvevőt igyekszem elfogadni olyannak amilyen, mivel mindannyian Isten teremtményei. Az elfogadáson túl persze próbálom őket a hit útján terelgetni, ami most úgy hangzik, hogy én vagyok a bölcs pásztor, holott ez nem igaz, ma már sokkal inkább segítjük egymást a hit megélésében. Nagyon jó érzés megtapasztalni azt, hogy a lassan felnőtő váló gyerekeink milyen jó kérdéseket tudnak feltenni, és néha egészen bölcs meglátásaik vannak. Téli estéken például a közös imádság után gyakran ők kezdeményeztek hosszas beszélgetéseket, de ugyanígy jó lehetőség a tartalmas beszélgetésre, az utazással együtt töltött idő is.

Egy gyerek felnevelése nagyon sok gonddal és aggodással jár, persze vannak szerencsés kivételek, olyan

családok ahol csupa problémamentes, tökéletes gyerek nevelkedik. A mi családjunk nem ilyen. Különösen az iskolás évek alatt sikerült begyűjtenem jó néhány ószalát. Ma már tudom, hogy teljesen felesleges volt aggódni, üzenem ezt azoknak a szülőknek is, akik nem problémamentes gyerekeket nevelnek. A pedagógus lehet, hogy nem szereti a rossz gyereket, de a Jóisten igen, ezért jobb, ha Rá hallgatunk, és belátjuk azt, hogy nehéz helyzetekben az imádság többet segít minden emberi okoskodásnál, erőlködésnél. És ez nem csupán a gyereknevelésre, hanem az élet minden területére igaz.

Hívóként élni a mindennapjainkat, a hitünket megvalósítani mások előtt, felelősség és nemes kihívás. Ennek a kihívásnak pedig csak úgy tudunk megfelelni, ha az úton nem egyedül akarunk menni, hanem útitársnak meghívjuk Jézust. Sokkal érdekfeszítőbb lesz így az utazás, nem fogunk unatkozni, lesz beszélgetőtárs, csak gyakran csendben kell lenni, hogy meghalljuk, amit mond. Segít az úton eligazodni és a terheket cipelni. Néha megkér másokat, hogy legyenek segítségünkre. Jó, ha felismerjük őket, még akkor is, ha számunkra nem éppen kedvesek, talán ők lesznek a mi lelki edzőtársaink, akiken keresztül gyakorolhatjuk a megbocsátás, elfogadás, lemondás, nagylelkűség erényét.

Közel negyedszázada én is kaptam egy útitársat, akinek az életében remélem én is egy segítő voltam a jézusi út felismerésében és elfogadásában. Ma már az életem része, a másik felem, akivel közösen járjuk – reményeim szerint – a mennyország felé vezető utat.

Bekefi Andrea

Nem vagyok egyedül

Katolikus iskolában töltöm hétköznapjaimat 25 éve. Sokan irigylésre méltónak tartják helyzetemet, mert „ott aztán igazán lehet szolgálni az Urat” és valljuk be így van ez; sokszor valóban ezzel van tele a szívem. Aztán persze előjönnek a napi kételyek, hogy nyertek-e diákjaim valamit azzal, hogy ide jártak, tudok-e hitelesen, méltó módon, Isten munkatársa lenni? Nagy kérdés, hatalmas felelősség...

A sűrke hétköznapok során oly kevés időt engedek meg magamnak, hogy kicsit lecsöndesedjek; a Mennyei Atya elé boruljak és a hálámat kifejezzem, könyörögjek a hibáim orvoslásáért, hogy rendezetten, sugárzóan, nagy türelemmel tudjak létezni környezetemben. Folyamatosan tudok szenvedni az örökös hiányérzettől – ha kicsit többet törődöm a családommal, az iskolai készüllet sínyli meg... nem hanyagolhatom egyiket sem. Az évek elteltével egyre kevésbé elég az eddigi alvásmennyiség és az is igaz, hogy kezdő koromban 5–6 órával kevesebb volt a heti óraszámunk. A társadalmi feszültségek csak bekúsznak a napjainkba, pedig nekünk a nyugalom szigetként kellene gyógyírként hatni a gyermekeinkre, nem pedig teret adni az idővel való küzdelemben kimerülő hajszoletágunknak.

Hálás lehetek, mert nem egyszer ért egészen döbbenetes megerősítés az Úrtól – amikor ráébredtem, milyen vakon is élem a napjaimat és az apró jeleket nem érzékelem és hát vicces, de az ilyen buta léleknek ugye nagyobb bizonyosságokra van szüksége – gondoltam ilyenkor.

A legutóbbi ilyen bizonyosság egy csodálatos megnyugvás, ami 16 évesen elvesztett édesapám lelki üdvével kapcsolatos kételyeimet űzte el. Nem akármilyen

alkalom engedte úgy megnyitni a szívemet, hogy ezt ilyen egyértelműen, a maga teljes egyszerűségében sikerült megtapasztalnom. A szombathelyi Emlékműdomb aljában történt. A füves tér fölé magasodik a szocializmus alkotása, amit a „felszabadulás” emlékeként állított az az államhatalom, amely a gyilkolásig juttatott el embereket; ma a szeretet fegyverével aratott győzelem ünnepének helyszínévé vált. Most már Boldog Brenner János vértanú papunk közbenjárásának köszönhető, hogy csodálatos bizonyosságot nyertem általa. Apukám hivatásos katona lévén e rendszer kiszolgálója volt, én pedig pogányként nőttem fel. Ferenc pápa nemrégiben fejezte ki egy édesapjáért aggódó, síró kisfiúnak vigasztát, hogy aki négy gyermekét engedte megkeresztelkedni, annak ott a helye a Mennyei Atya országában. Hát azokban a napokban egyre nyomorultabban éreztem magam... A boldoggá avatási szentmisét családomért ajánlottam fel – és áldozáskor, amikor felpillantottam az égre, felettem egy hangtalan, de egészen közeli repülőgép szállt a napsütésben méltósággal a távoli felhők felé... talán sejtik; apukám pilóta volt.

Oly sokáig tartott, de végleg megértettem, hogy nem vagyok egyedül, a hétköznapokban sem.

Nem lehet abból kiindulni, hogy a növendékeink mind jó keresztények. Először is a családjuk gyakran nem ismeri a Szentírást, nem kapcsolódik keresztény közösséghez; továbbá a kamaszok, akik jó esetben mindent megkérdőjeleznek, adnak némi kihívást. És még ha valami miatt hozzánk is kerültek, ez nem jelenti azt, hogy hitvalló keresztényekké lesznek. A tanári munka csupa aszkézis: azonnal le kell mondanod arról, hogy lássad a munkád gyümölcsét. Minden Isten szívében van elrejtve. Fontos az iskolában is, ahogyan otthon is, hogy keretek, határok legyenek. Az elfogadás nem azt jelenti, hogy asszisztálunk a helytelenhez. Számomra azt jelenti, hogy elsősorban, mint személyt fogadom el a növendékeimet, örülök neki és a méltóságának, és követelményeket is állítok elé, mert ez is hozzá tartozik a méltóságához.

Remélem, az évek során azt tapasztalták meg, hogy elfogadottak.

Szerintem bátor, boldog emberekkel kell találkozni a katolikus iskolákban, úgy bátor és boldog, hogy közben gondokkal küzd. Csak boldog ember tudja következetesen hirdetni az evangéliumot, vagyis hitelesen megélni és csak ha boldog valaki, akkor lehet vonzó.

Kedves hívek, kérlek, imádkozzatok! Értem, aki, őszintén mondom, elfáradtam, és a munkatársaimért, akik, ahogy érzékelem, szintén. És a lelkipásztoraitokért is! Ha már így jártunk, hogy Isten ezzel a csodálatos, de súlyos hivatással áldott meg, imádkozzatok értünk, és bocsássátok meg a hibáinkat!

Egy tanúságtévő „lelki gondozó” kolléga a pályáról...

Szilágyi Anita

„Aki az eke szarvára teszi a kezét...”

Gyermekkori emlékeim nagy része egy kis faluhoz, Kolontárhoz és környékéhez köthető. Onnan származnak szüleim és ott töltöttünk sok-sok nyarat, hétvégét, hol játékkal, hol munkával a nagyszüleimmél. Többnyire vidám, derűs emlékek.

Úgy rémlik, őket láttam először imádkozni. Este bedugtak minket, gyerekeket az emeletes dunna alá, elszavaltuk az esti imát és a mama kiment, nem pusztán a szobából, hanem az udvarra. Persze nekem is ki kellett mennem... (pipilni) Ezt akkor, abban a házban nem lehetett elintézni, hogy a megfelelő helyre jussak, át kellett szelnem az udvart. S akkor mindig találkoztam vele, amint fel-alá sétált, kezében a rózsafüzérrel. Vagy a kis verandán üldögélt, egyedül. Eleinte nem tudtam, mit is csinál, csak azt éreztem, hogy valami fontosat. S rögzült ez a kép.

„Kendőbe zárta ősz haját, ahogy a régi nagymamák...” Azt hittem, erről lehet felismerni, ha valaki nagymama: kendőt hord. „Tedd össze így a két kezed, így teszi minden jó gyerek!” Próbáltam erősen jó gyerekként így tenni, de sokszor a szándéknál nem jutottam tovább.

A helyi plébánost nagyon kedvesnek tartottam, mindig adott ostyatormeléket... Az egyik rokonunk is pap volt. Verseket írt, (mint Petőfi!) és lehetett nála cseresznyét szedni... Aztán kisiskolásként már ministráltam is, igaz elaludtam az éjféle misén... A középiskolai kollégiumban a velünk lévő atya ajtaja mindig nyitva volt. Betérve hozzá, megbeszéltek az élet nagy dolgait, s a lélek háborgásait. Ezekből a mozaikokból összeállt egy kép: „jó nekünk itt lenni.” (Mt 17,4)

Még Isten hívását is felismerni véltem, s mentem, hogy az ő földjét műveljem. Hívásomat illetően azért gyötörtek kétségek. Tulajdonképpen tényleg jó nekem itt lenni. De: itt kell nekem lenni? Hosszas vívódás után egyszer csak elhatároztam magam: elhagyom a szemináriumot. Ekkor címezték nekem a mondatot: „Aki az eke szarvára teszi a kezét, és hátratekint, az nem alkalmas Isten országára.” (Lk 9,62)

Mintha egy örvénybe dobtak volna, pedig épp azt hittem kijövök belőle. Ezek szerint én cserben hagytam Istent? Hátat fordítottam neki? Nem fogadtam el a hívását? Elárultam Őt? Alkalmatlan vagyok Isten országára? Alkalmatlan vagyok Isten országára.

Aztán csak bolyongtam, ide-oda tévedtem. (Bár lehet, hogy vezettek.) Találkoztam mindenféle emberekkel. (Bár lehet, hogy a megfelelő személyekkel.) S arra a gondolatra jutottam (bár lehet, hogy a Szentlélek súgott)

hogy semmi baj nem volt a szántófölddel, csak rossz ekére tettem a kezem.

Most is az Ő földjén dolgozom, csak egy másik eke szarvát fogom. Tizenhat éve elköteleztem magam: a családban és a diákok között letem a hivatásomra. Igaz néha elakad ez az eke is. Akkor körbenézek, hogy mások hogy csinálják. Persze legjobban azokat látom, akik a közelemben szántanak, róluk veszek példát: a nagyszüleim; a szüleim; az atyák; a barátok; a kollégák és a családom. Ahogy ők szemlélik a világot, ahogy ők építik másokkal a kapcsolatot, ahogy ők közelednek Istenhez, ahogy ők küzdenek gyengeségeikkel az engem is inspirál.

Hogy a munka eredményes legyen, azt a valami fontosat nem szabad kihagyni, de a pusztá szándék még mindig kevés. A nagymamám már nem, de van, aki most is segít a mindennapok részévé tenni az imádságot. Nem ősz a haja, és kendőbe sem zárja, de biztat, hogy „tedd össze így a két kezed!” Akkor levesszük kezünket az eke szarváról, összekulcsoljuk. Összejövünk, néha ketten, vagy hárman... többnyire heten, (a szentmisén pedig sokan) az Úr nevében. És ott van közöttünk. (vö. Mt 18,20) Körbenézek. „Jó nekünk itt lenni.” Itt kell nekem lenni.

S remélem, hogy az aratás Ura majd alkalmasnak talál Isten országára.

Bencze Tamás

Számunkra az életszentség abban rejlik,
hogy mindig vidámak vagyunk. (Savio Szent Domonkos)

„Örvendezik majd ajkam, ha neked énekelek, és lelkem, amelyet megmentesz” (Zsolt 71,23)

Úgy gondolom, egy keresztény zenész számára az előbb megfogalmazott zsoltáridézet, jól összefoglalja hivatásának két fontos alapját. Ez velem is így van. Számomra Isten dicséretének legfontosabb része a liturgiákon való szolgálát. Úgy érzem, ez Isten ajándéka számomra, hiszen tehetséget adott a zene műveléséhez. A tehetség, viszont nem tud felszínre jutni, ha azt nem művelik és adják tovább valamilyen formában. A Kivonulás könyvében is olvashatjuk, hogy azoknak az embereknek, „akiknek az Úr művészi tehetséget adott, s akiket a szívük arra indított,” azt kéri tőlük, „hogy lássanak munkához.” (Kiv 36,2) Ezek alapján a tehetség kibontakozása, megnyilvánulása, felelősséggel is jár, hogy az ember azt milyen módon közvetíti.

Az idézetben rejlő másik kulcsfontosságú dolog az, amikor az ember ráébred arra, hogy fontos számára az üdvösség. Ahogy Izajás írja, „nagy örömöm telik az Úrban, míg örömmre indít Istenem, mert az üdvösség ruhájába öltöztetett.” (Iz 61,10) Igaz, itt a papok meghívására vonatkoztatja, de úgy gondolom minden ember életébe eljön a kegyelem ideje. Az én életemben is hasonlóképpen történt ez. Mivel a zene már gyermekkorom óta fontos szerepet tölt be az életemben, ezért hogyan is erősödhettem meg a hitben másképpen, mint a szent zenén keresztül. Vallásos családból származom, mindig is jelen volt az életemben a hit, de középiskolás koromtól kezdve kezdtem el érezni igazán ennek gyümölcsseit. Belső készletet éreztem, hogy szeretnék megtanulni orgonálni és templomi orgonistaként szolgálni. Elkezdtem az orgonatanulást és ez a cél középiskolás éveim alatt is bennem volt. A hit által kaptam erőt, kitartást a zenei hivatásomhoz.

Külön öröm számomra, hogy egy évet Németországban tölthettem, itt megismerhettem a német egyházzenét. Megtapasztaltam, milyen fontos egy orgonista számára az improvizáció, vagyis rögtönzés. Ennek alapjaival már a debreceni egyetemi éveim alatt is találkoztam a zene-

szerzés órákon. A német szentmisék rávilágítottak arra, hogy ezen a területen még fejlődnöm kell. Az énekek előtt játszott előjátékoknak, bevezetőknél nem csupán az a célja, hogy a közösség számára, hallhatóvá tegye az ének dallamát, de tükröznie kell annak lelki, szövegi tartalmát is. Számomra fontos a szöveg, olyannyira, hogy a szentmisék énekeit is úgy próbálom összeállítani, hogy azok szorosan kapcsolódjanak az evangéliumhoz, illetve a prédikációhoz.

Munkámban mindig törekszem arra, hogy értéket közvetítsek, legyen az egy zeneiskolai óra, vagy egy szentmise. A templomokban egyre jobban teret nyerő popzene, összezavarja a hívek helyes értékrendjét az egyházzenéről, mivel ezeket a zenét többnyire amatőr zenészek és szövegírók szerezték, ellentétben a szent zenével. Kodály mondja: „A templomi zene színvonalának emelésével a vallási életet mélyítjük. A rossz templomi zene a vallásos életet is megmérgezi.” Az egyházzene megértésére, megszerettetésére érdekében indult el a Vasárnap esti muzsika hangversenysorozat. Ennek célja a zeneirodalom remekműveinek megismerése mellett a lelki elmélyülés. Már a második évadon vagyunk túl. A következő évadban tervezzük, hogy az egyházzenéről Dr. Kovács Szilárd, a pécsi Szent Péter és Szent Pál Székesegyház orgonistája és zeneigazgatója tart előadást, mellyel jobban megismerjük egyházzenénket.

Egy orgonista számára is fontos az imádság. A napi elvégzett imák mellett a legjobban a liturgiákban, illetve a zeneszerzésben jut érvényre. Úgy érzem a személyes imádkozásom az áldozás alatti improvizációkban nyilvánul meg. Az embert, megérinti egy szentírási szöveg és az egy improvizációban teljesedik ki.

Mindezek alapján remélem, hogy ezek a rögtönzések nem csak az én imaéletemet és Isten-kapcsolatomat mélyítik, hanem azokat is, akik hallgatják. Emeljük fel szívünket!

Dankos Attila

Tenni azokért, akik még nem tartoznak közénk

Katolikus családban nőttem fel, az ötvenes-hatvanas években. Nagybátyám karmelita szerzetes volt, a rend feloszlátásakor keszthelyi házfőnök, majd világi papként működött a felsőgödi plébánián, amíg a rendet itthon újra nem szervezhette.

Hogy mennyire voltunk hittel teli család, azt nehéz ekkora időtávban megítélni. Az biztos, hogy nem titkoltuk keresztény hitünket, templomba járók voltunk, sőt, arra is emlékszem, hogy gyerekkoromban sokszor hallottuk Gál professzor prédikációit az egyetemi templomban. Akkor nem is tudtam, hogy milyen szerencsés vagyok...

És eljött 1968, a diáklázadások éve, és a mi osztályunkból hárman iratkoztunk a piaristákhoz. Talán éppen azért, mert 68-at írtunk, sem a véltlen osztályfőnökünknek, sem szüleinknek ebből nem származott baja.

A piarista gimnázium meghatározó négy év volt. Nemcsak azért, mert fejlődhattünk tudásban, hitben, és szerzhettünk életre szóló barátokat, de azért is, mert akkor a gimnáziumban csak a tornatanár volt civil, hiszen a bezárt piarista iskolák tanárai a kecskeméti és a fővárosi gimnáziumba voltak kénytelenek tömörülni. Nagy szerencsénk volt, hogy tőlük tanulhattunk. Például arról, hogy mi az értelme az életnek. Arról, hogy Isten léte kikövetkeztethető a körülöttünk lévő világból. Arról, hogy a „mi is a hit?” és a „mi is a mi dolgunk?” kérdésekre mi a helyes válasz. Persze később ezek a válaszok finomodtak. Sőt, azt gondolom, hogy ezekre a súlyos kérdésekre újra és újra meg kell fogalmaznunk a saját válaszainkat, amihez nyilvánvalóan kapunk segítséget lelki vezetőtől, barátoktól és persze az imádság révén magától az Úrtól.

Az egyetemen mindenki tudta, hogy én egyházi gimiből jöttem, potenciális „klerikális reakcióként”. De ez a bélyeg akkor már nem is volt olyan negatív, talán csak 1973-ban, a 48-as forradalom 125. évfordulóján, amikor is a hatalomban nem kis riadalom keletkezett a tüntető fiatalok miatt.

Az egyetem után családalapítás, három gyerek felnevelése következett, ami akkor teljesen természetes életpálya volt. Kár, hogy ma ez nem így van. Sajnos a gyerekkorom óta látogatott templomban nem tartoztam semmilyen közösséghez. Nem voltam ministráns, sem cserkész, sem felnőtt lelki közösség tagja. Ma már tudom, hogy mit vesztettem, mert igenis jó dolog valahova tartozni. Nem elég csak úgy általában egy világméretű közösség tagjaként élni. Kell, hogy legyen szűkebb és

emiatt sokkal mélyebb, közvetlenebb kis közösség is, ahol otthon vagy, ahol ismernek, ami már majdnem család.

Az egyetem villamosmérnököt, az élet informatikai vállalkozót, majd cégvezetőt csinált belőlem. Magamat egyébként alkotó típusnak gondolom. Szeretek a szakmám mellett mással is foglalkozni (zeneszerzés, írás, háztervezés és kivitelezés).

Úgy alakult, hogy megtörtént az elképzelhetetlen: a válás. Minden megváltozott. Új életforma, új szeretetközösség, új környezet következett, és akkor ez a közösség mindkettőnk, Krisztát és engem is befogadott, hisz a keresztény vallás befogadó, a „bűnösöket” is hívja, számukra is ad életteret. Nekünk ez sokat jelent.

A közösség inspiráló hatása játszott szerepet abban is, hogy – amennyire időm engedi – a Szent Márton Légió „akcióiban” részt veszek, illetve némelyik szervezését előmozdítom. Az biztos, hogy a katolikus keresztény ember nem lehet passzív, ha teheti, ha képes rá, ha van rá ideje, tennie kell valamit a többiek javára. Ennek legszébb verziójának gondolom a missziós tevékenységet: tenni azokért, akik még nem tartoznak közénk.

Rumi László

Gyakran túl gyorsan élünk, nem látjuk a száguldásban az utat szegélyező tájat, és nem vesszük észre a kezüket felénk nyújtó embereket (Michel Quoist)

Együtt... tovább...

